



№182

Березень – 2007 – March

Рік XVI





Володимир Красіленко

ХТО Є ХТО

Як розпізнати
іноземців лиця?

А так:
Хто за Німеччину –
той німець.

А поляк той –
хто Польщею гордиться.
Ну, а у нас своя традиція:
хто неньку гудить –
той і українець.

СКІЛЬКИ МОЖНА

Та невже, Україно,
все це буде до скону? –
хто стояв на колінах,
б'є і нині поклони

ЧИ МОЯ ЦЕ УКРАЇНА?

– Скільки коштує ця книга?
– Ето не ваша книга? – бурк-
нув букініст мені, пенсіонеру.
– ???
– 80 гривень!

(3 життя)

Що книга?
А престижні класи?
Концертні, театральні зали?
Вже не мої, авжеж, ковбаси
і легендарне наше сало.
...Тривожусь я в полоні скрути
уже про долю Батьківщини
не дай нам, Господи, почути:
"Ето не ваша Україна!"

СМІХОВІСТІ

Під час останньої зустрічі
Ющенко питає Януковича: –
Чому ви порушили Універсал і
зрізали мої повноваження?
- Тому що не царське це діло
ходити на роботу.

Ющенко - Верховній Раді: "Тара-
сюка з'їли, залиште хоч
Огризка!"

- Після того, як Тимошенко випу-
стила шампанське "Юля", Януко-
вич став випускати яйця "Федо-
рович", Ющенко - мед "Андрію-
вич", а Мороз зайнявся розве-
денням екзотичних хамелеонів.

Янукович дзвонить Путіну: - Шеф!
Все пропало! Ви підставили нас

на своїй прес-конференції! Тепер
Газо-транспортну систему ні
приватизувати, ні продати, ні в
концесію не можна віддати!
Путін: - Тоді оформляйте як дар...

Зустрілись якось Юля Тимошенко
і Ліза Райс у Стіни плачу.
Поплакалися одна одній і
розійшлися - добивати своїх
президентів.

- Рабінович, ви тіки послушайте,
як ці журналюги називають
Президента Росії!
- Як називають?
- Собакою називають!
- Де ви прочитали таких
глупостів?
- Да вот, гляньте, написано в
новостях: «Канцлер Германії
злякалась собаки Путина!»

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал;
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу
українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу
Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р. Внесений
до Енциклопедії Сучасної України.
Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко
Заступник редактора Оксана Соколик

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Association of Ethnic Media Award
Published by Bcecmix Community Publishing Co. Toronto, Canada

Editor and Publisher Raissa Galechko
Managing editor Oksana Sokolyk

Subscription:

\$45.00/year; \$24.00/6 months; Foreign \$85.00 Can., \$75.00 US.
One issue/Ціна одного номера \$3.00 (tax included)

Mailing address: Bcecmix, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada

Tel. & Fax: 905-891-0707

E-mail: bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали.
При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

ISSN 1183-9406

Сміховісті: "Я" із вояжів вернувся...

➤ Після повернення з Брюсселя "Я" відповідає на питання журналістів: - Вікторе Федоровичу, чи ви бачили знамениту скульптуру "Хлопчик, що пісяє", і що вас в ній вразило?
- Бачив, але чи вразило, то що там казати? Він же ще хлопчина, дитя...

"Я" у Львові

➤ На зустрічі з львівською інтелігенцією Янукович сказав:
- "Красота перемагає!" Не помню звідки це...
- "ІДИОТ"!!! - хором підказали присутні.
А він чомусь образився...
В цей час Достоевський подумав "Профессор!" - і перевернувся в гробі.

➤ Повернувшись додому, Віктор Федорович задивився на себе в дзеркало і сказав: "Да-а, блін, мав рацію той фраєр, як його, Достоевський: Красота - це страшна сила! - і засміявся, вдоволений.

➤ У видавництві "Весела думка" вийшло повне



зібрання творів Достоевського під редакцією Януковича.

➤ Після повернення зі Львова Янукович розповідає товаришам по партії:
- Западна Україна - це дуже трудний регіон. Я викопав там яму, щоб зарити "сокиру війни", і відкопав... кулемет.



Із мемуаристики Степана Слоти

Коли там була революція Помаранчева, то один пан, що був проти Кучми, а за Ющенком і Тимошенко «умирав», то навіть своє авто «Волгу» на помаранчево помалював та на всіх стінах написав: ТАК! ТАК! ТАК! А коли Ющенко прогнав компанію Тимошенко, то той пан образився та на авті написав: НЕ ТАК! НЕ ТАК! НЕ ТАК!

Коледж Парк, США

ЯКЩО...

○ Якщо казка стане дійсністю, кому вона буде потрібна?

○ Якщо відпускають ціни на волю, це ще не означає, що настала свобода.

○ Якщо ви позичили комусь 20 доларів і більше не зустрічаєте цієї людини, подумайте, можливо воно того і вартувало.

○ Якщо у тебе вирости крила за спиною - не каркай.

ЯК БАЦЬКА З МОСКВОЮ ПОСВАРИВСЯ

АНЕКДОТ

– Кажуть, що, Росія просить Євросюз покарати Білорусь, яка різко підвищила за транзит нафти.

– О, а я чула, що Путін навіть замовив скульптуру російського ведмеда, якого обижають білоруські "зайчики"*

**Зайчик – назва грошей Білорусі.*



ПОСВАРИВСЯ З МОСКВОЮ

Росія має дуже хитромудрий засіб, щоб ловити своїх сусідів у капкан. Це, звичайно ж, газ. Бог послав це благо для неї у великій мірі, а вона часто використовує його на зло ближнім.

Стратегія вживання цієї зброї проста, як борщ: в теплий сезон року російський уряд розставляє пастки. Приходьте, дорогі сусідоньки, на наш газ, ласуйте, бо ми добрі, і ціни у нас низькі. А припече мороз – і Росія пастку закриває. Хочете тепла, хочете енергоносіїв, платіть більше. І ще більше. Платіть стільки,

скільки не можете заплатити.

Слабодухіші сусіди гнуть, мнуть, роблять якісь маніпуляції за спиною свого народу і навіть потай від власних урядів. А Білорусь, наперекір причепленого їй ярлика "лакея Росії", раптом встала у повний, майже двометровий зріст свого Бацьки Лукашенки і без дипломатичних вихилисів облаяла Росію на всю Європу, і пригрозила змусити платити за трубопровід російського газу до Європи, який пролягає через його країну.

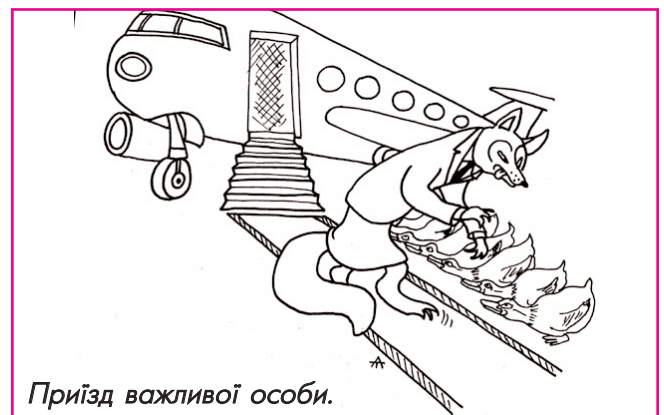
Білоруський народ позбувається ілюзій об'єднання з Росією. Недавнє громадське опитування показало, що дві третини білорусів не хочуть цього об'єднання.

Лукашенко, як ніхто з лідерів колишніх "братських республік", посмів вказати Москві її місце і не дуже дерти носа, та пам'ятати про її власну обороноздатність. Покищо західні кордони її великою мірою прикриті білоруською армією. Але коли американська система протиракетної оборони розмістить свої точки в Польщі, Чехословаччині й Україні, то може статися, що Москві доведеться придобрюватися до меншого брата. Бо Росії, щоб заступити білоруську армію на західних окраїнах, доведеться, за словами президента Лукашенки, викласти не багато, не мало, а 21 мільярд доларів.

...Це тільки так, на маргінесі. З думкою про Україну...

Р. Коба

Якщо відпускають ціни на волю, це ще не означає, що настала свобода.





– Цікаво, за кого тепер буде голосувати знаменита з Майдану баба Параска?

– ЦВК повинна видати їй два бюлетені, щоб не образити ні Юлю, ні Вітю.



– Ми з чоловіком чистили залу після Маланки в Культурному Центрі, і винесли 5 мішків сміття!

– Big deal! Walt Disney World generates about 56 tons of trash every day.

В ГОСТЯХ У МУЗИ



– Do you know that show business group has the lowest rate of divorce? Comedians.

– Чого ж тут дивуватись. Вони подружнього життя не сприймають серйозно.



– The average person in the U.S. spends eight years of their life watching television.

– О, то мій чоловік є добрий американець.



Цікаво, чому при розлученні вимагають сказати причину, а при одруженні - ні?



– According to surveys, 17 per cent of Americans sing in the shower.

– Я б теж воліла, щоб деякі наші діаспорні "оперовані" співаки співали тільки в ванні.



– Men laugh longer, more loudly, and more often than women.

– Зате жінки сміються останніми.

Створив Господь мавпу. А тоді дивиться - не, людина все ж краще. Ну, збирає він усіх мавп і каже: щоб до завтра мені людьми стали!

Ну, мавпи цілу ніч хвости відрізали, голились, зрештою, прокидається Господь - краса! Живуть вони у білих хатах із вишневими садочками, хрущі над вишнями гудуть і т.д.

Але що це? Деякі мавпи все ще у лісі по деревах стрибають! Ну, він як гримне на них:

– Я Господь ваш, я вас створив, як ви смієте не підкорятись словам моїм?!

Мавпи перелякались, поховались у кущах, аж тоді найсміливіша вилазить і каже забуханим голосом:

– А ми па-українські не панімаєм!



Євген Стецьків і Павло Глазовий: благословенна дружба

Немає в діаспорі кращого пропагандиста і виконавця творів незабутнього майстра українського гумору Павла Глазового, ніж Євген Стецьків з Флориди. Доля звела цих двох талановитих людей у 1993 році, і зустріч та розквітла у міцну, прекрасну чоловічу дружбу, прикладів якої історія має небагато. У 2005 році не стало геніального гумориста, незрівнянного Павла Прокоповича, та людська жага до справжнього українського національного гумору і сатири – читай, до творів Глазового – ніколи не згасне. Ось чому 85-літній доктор-пенсіонер Е. Стецьків, як кажуть, нарозхват в українській громаді Америки. Бо ніхто так не прочитає Глазового, як він. Сам Павло Прокопович при житті високо цінив манеру виконання Стецьківа. Пан Євген знає напам'ять понад 150 віршів Глазового.

Недавно у Норт-Порті на Флориді, в українському Осередку Євген Стецьків знов провів концерт "Вечір пам'яті Павла Глазового". Сам брав участь у його організації і сам був головним виконавцем – виголосив з пам'яті 40 гуморесок і усмішок свого покійного друга. Його підтримали на сцені його доня Рома Стецьків-Лонг грою на бандурі, Володимир Шпичка – грою на акордеоні, а квартет "Троянди" виконав в'язанку українських пісень. Вечір був такий успішний, що його герой-артист удостоївся імпровізованої громадою гумористичної нагороди: "Дали перцю найкращому українському сміхотерапевту Флориди вельмиповажному достору Євгену Стецьківу – від його вдячних пацієнтів".

Добрий і давній друг "Всесміху" та його редакторки пан Євген подзвонив мені відразу після концерту і з притаманною йому пристрастю почав розповідати про перебіг

концерту і які прекрасні почуття він пережив: не забув ні одного рядка ще й набрався багато похвал, присутніх було понад 120 осіб, виступ тривав півтори години, а вечірка затягнулась від 4-ої до 7-ої вечора, бо решту часу промайнуло за веселою гутіркою при каві й солодкому.

Його піднесений настрій передався й мені, і перейшов у роздумування про різні речі, як от про вік людини і її дух, про те чому одних обідає неміч в 60–70 років, а інші, як наш приятель Стецьків, у свої 85 (влітку стукне 86 літ) їздить із сином Андрієм на гірське лижварство (downhills), виступає з концертами по Америці, а минулого літа пройшов безупину вулицями Києва 15 кілометрів пішки! За п'ять останніх років організував по різних містах України 30 концертів свого покійного тестя композитора Василя Безкоровайного. Дочекаємось літечка, і пан Євген приїде на свою дачу на одному із найпрекрасніших озер Канади, де він на каяку веслує по 5 годин денно. Ну то де той секрет, над яким віками б'ються геронтологи?

Я також роздумувала про іншу людину – Павла Глазового, який болісно переймався усілякими клопотами – від великих державних до дрібних особистих, неговірного і надзвичайно скромного, який однак заражав людей безудержним реготом, і який міг сказати крізь гіркий сміх своїх поезій про такі речі, яких політики й пошепки не скажуть. А веселий, на вигляд безтурботний Стецьків читав ті речі зі сцени Палацу "Україна", бо місцеві артисти боялись, бо їм там жити і на хліб заробляти...

Ось пропонуємо кілька віршів Глазового, який при житті був великим прихильником "Всесміху".

Раїса Галешко, редактор

Павло Глазовий

УКРАЇНЬСЬКА ХАТА

Послав Господь українцям
Благодатну хату
З теплим небом, вільним степом,
Щедру і багату.
Тільки б жити і пишатись
Хатою такою,
Та не знають українці

Миру і спокою.
Ті, у кого холодніші
І бідніші хати,
Споконвіку зазіхали,
Як чуже відняти.
Вгамуватися не можуть
Недрузи і нині:
В їхніх бідах і нестатках
Українці винні.
Не здолали наших предків
Кулями й мечами,–

Заходились допікати
Злобними речами.
Почали вже просто в хаті
Грубо ображати...
Якась баба фарбована
Вийшла в депутати,
Та ходити в депутатах
Стало їй замало.
Бабі крісло президентське

Далі на стор. 7

УКРАЇНЬКА ХАТА

Закінчення зі стор. 6

Спати не давало.
І задумалася баба:
А про що ж кричати,
Щоб до виборів найвищий
Рейтинг накачати?
Вийшла баба на трибуну
І в кінці промови
Загорлала: – Українці
Все тупоголови!
Тим цій бабі українці
Настрій зіпсували,
Що за власну незалежність
Проголосували.
Не було б цих українців, –
Зникла б Україна,
Знов би всі перед Москвою
Впали на коліна.
Поможіте, мовляв, бабі
Президентом стати
І вона тупоголових

Витурить і з хати...
Сильний голос має баба,
Бо таки дебела.
Лайку радіо доносить
У найдальші села,
Де селяни-українці,
Як раби бідують,
Але наших і не наших
Працею годують.
Забезпечили і бабі
Сите харчування,
Бо, як видно, не страждає
Від недоїдання.
Українців лає баба
По-великоруськи
Не тому, що в неї мозку
Менше, ніж у гуски,
А тому, що розуміє
З ким їй треба ладить,
Хто її у президентське
Сідало підсадить.
То ж такі й підклали бабу,
Як пекельну міну,
Що з середини зруйнує

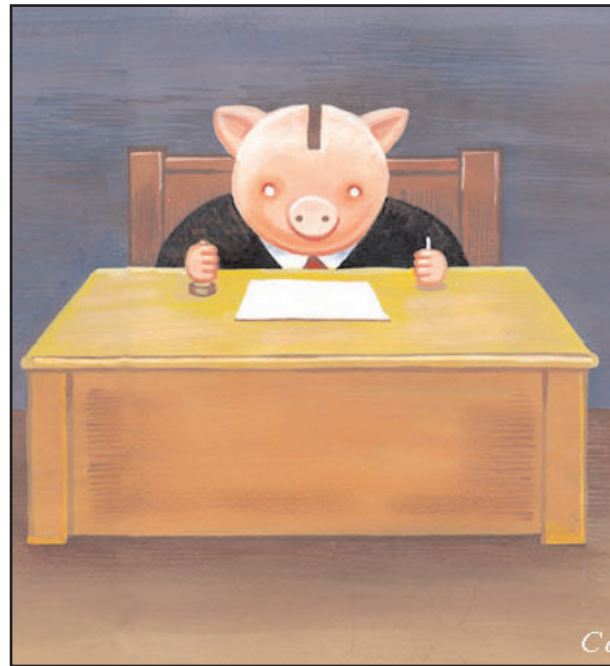
Нашу Україну.
Українцям сперечатись
З бабою не треба,
Бо образити не можна
Ні землі, ні неба.
Та земля і Боже небо –
Українська хата,
Не крутіством і злодіством,
А трудом багата.
Панувало тут прибудне
І чужозичне
Та й пропало, до роботи
Чесної незвичне.
Не упала наша хата
Від чужої зброї,
Не загине і від злої
Підлості людської.
Українець трудолюбний
Тут не стане лишнім,
Бо це хата – його рідна,
Послана Всевишнім.

*Павло Глазовий
1999*

НЕТАКТОВНІСТЬ

Вовк уздрів кобилу в полі, облизався ласо.
"О, - подумав, - не стара ще, мабуть, добре м'ясо".
І, наблизившись до неї з чотирьох підскоків,
Він гукнув: - Егей, красунько! Скільки тобі років?
Закрутилася кобила, горда та велична.
- Он на хвості в мене, - каже, - довідка метрична.
Вовк поглянув, здивувався: - Хитра ти на вдачу.
Я на хвості ніякої довідки не бачу.
А кобила: - Як не бачиш? Продери очиська!
Та підковами як брязне по зубах вовчиська!
Оглушений, контужений страшним ударом,
Вовк пролежав цілий тиждень у кущах над яром.
І тепер вовчаток учить: - Дітки мої милі!
Не допитуйтеся ніколи, скільки літ кобилі.
Пам'ятайте: до особи жіночої статі
Звертаються з цим питанням тільки дурнуваті.

Павло Глазовий



Іван Ярич **НАЦІЄТВОРЧЕ**

☞ Українці – горда нація. Вони навіть рідну мову не визнають за рідну.

☞ На вершинах української нації гніздяться

орли-чужинці.

☞ Хронічна національна хвороба українців – комплекс меншовартості.

☞ Виглядає, що Україна – для українців, а її багатства – для чужинців.

Традиції, ритуали і ритуологи

Фейлетон

Що б наша культура була варта без традицій? А традиції – без ритуалів? Хліб-сіль на рушнику – традиція і ритуал. Гопак – традиція і культура. Релігійні ритуали – тут тобі і традиція, і запозичення, і компроміс... А щоб все це жило і розвивалось, треба надати йому гарного і розважального вигляду. Ну бо як, коли світ – театр, а люди – актори у ньому. Гопакуюмо, як акробати. А хліб-сіль, і сокири, і вила, і снопи, і свічки, й ікони, і шаблі – все вкупі, то вже ціла селянська енциклопедія з коліївщиною. Аж мурашки по спині...

Ритуал водохрещення в Америці не можна святкувати так, як у Краю. Оголитися до пояса й шубовснутись в ополонку каналу в Оттаві не дозволить поліція, а публіка не зрозуміє. Але можна модерізувати ритуал, наприклад, так: священик бере хрест і жбурляє його на лід, як бейсбольний м'яч.

Все це показують наші торонтські телепрограми – не

думайте, що Редька з пальця висмокотала... А якщо б ви мали таке пильне гумористичне око, як художник Іван Яців, то й ви б помітили цю модернізацію.

Нарешті скінчився сезон маланок (нарешті!!!). Кожної суботи – гоп-гопа.



Велика частка екранного часу – одні маланки, і танці, і

шклянки... Не без ритуалів, звичайно. От затихли звуки оркестру, приглушили світло, перестали дзенькати ложки об миски, люди не жують. З'явилися красуні із загадковими усмішками, в руках свічки, вони ідуть поміж столів, підходять до якогось полумиска з водою, обертають свічки вниз головою і занурюють їх у полумисок. Таїнство здійснено, але не довершено. В руках дівчат, як у магіка на сцені, звідкись взяли маленькі дідухи (чи кропила) і нумо святити публіку! А публіка ж підпита й весела, ой, а у мене ж мейкапу на лиці, як штукатурки, а кропнете на



Далі на стор. 9

Традиції, ритуали і ритуологи

31 стор. 8

дрінька та зіпсуєте мені
мартіні... Ганько, це що, вже
Великдень?

Давайте не будем! Ми не пуритани. У нас є і розвагам час і традиціям місце Ну, не



без того, щоб додати трохи ритуального "шарму". Але ж треба знати міру.

Українським телеекраном ми втішаємось лише одну годину, раз на тиждень. Призначення телепрограм – це передусім новини. Дарма, що із запізнен-

ням на тиждень, зато про те що нас цікавить і рідною мовою.

На різдвяний сезон цей довгожданий екран перебирають діточки. Чотири тижні акурат – самі садочкові вертепи. Маленькі ісустики й іродики, волфи й ангелики, царі і вівці – в паперових коронах і німбах, і ярмулках, крильцях і ношах, і всі ці діїства із країв далеких і важких для вимовлення дитячою мовою... "З якої країни ви прийшли?" "З Віхлієму". "А хто ваш цар?"... А вдома маленький Михасик/Майк питає: "Тату, яка **наша** країна, і хто **наш** цар?"

Садочкові вертепи відтворюють дійства подібні одне на друге, ніби за одним сценарієм. Хоча який там сценарій, прости Боже... Ця вертепіада крутиться добрий місяць, а то й більше. Кому це цікаво, окрім батьків тих діточок? Але вважається, так хочуть глядачі. (Справді?) Бо ми тримаємось традицій з усіх сил. Ніби без цієї нав'язливої обрядовості ми втратимо свою автентичність.



Ми не можемо зрушити з місця наш прогрес без шаровар і віночків. Ми скрізь – де треба і де не треба – тягнемо за собою цього віковичного во-за. Не вистачає у нас відваги облаштувати сьогодинішнє культурне і ділове життя без старосвітських канонів, а легко, відповідно до стандартів сучасного світу, в якому ми живемо і до якого прагне наша ненька Україна. Чи ж без наших традицій і ритуалів ми вже не патріоти? Чи ми вже справді такі зацьофані?

Не хочеться, щоб у когось скалося враження, що "Всесміх" агітує проти традицій і ритуалів. Борони Боже! Але якби ж то ми не передавали куті меду. Якби ж то наші "ритуологи" не плутали японця з мотоциклом – вікових традицій із постмодерними ритуалами. Часто – дешевими шоу, які міняються, як мода на спіднички. Якщо не занадто, то задовго...

Редька

"Канонізація" відомого канадського журналіста Віктора Малярека



HAZARDOUS MATERIALS DATA SHEET

ELEMENT:	Woman
SYMBOL:	♀
DISCOVERER:	Adam
ATOMIC MASS:	Accepted as 55kg, but known to vary from 45kg to 225kg

PHYSICAL PROPERTIES

1. Body surface normally covered with film of powder and paint
2. Boils at absolutely nothing – freezes for no apparent reason
3. Found in various grades ranging from virgin material to common ore

CHEMICAL PROPERTIES

1. Reacts well to gold, platinum and all precious stones
2. Explodes spontaneously without reason or warning
3. The most powerful money reducing agent known to man

COMMON USE

1. Highly ornamental, especially in sports cars
2. Can greatly aid relaxation
3. Can be a very effective cleaning agent

HAZARDS

1. Turns green when placed alongside a superior specimen
2. Possession of more than one is possible but specimens must never make eye contact

ОБЕРЕЖНО! НЕБЕЗПЕЧНИЙ МАТЕРІАЛ

ЕЛЕМЕНТ	ЖІНКА
СИМВОЛ	↪
ВИНАХІДНИК	АДАМ
МАСА АТОМУ	ПРИЙНЯТО 55 кг АЛЕ ВІДОМІ ФОРМИ ВІД 45 кг ДО 225 кг

ФІЗИЧНІ ДАНІ

1. Зазвичай тіло покрите плівкою з порошку і фарби
2. Закипає з нічого. Замерзає також без видимих причин
3. Існує в різних видах: як в необробленому, так і в добре відпрацьованому матеріалі

ХІМІЧНИЙ СКЛАД

1. Чудово реагує на золото, платину та всі інші коштовні камені
2. Вибухає несподівано, без причини або попередження
3. Є найбільшим об'єктом зменшення фінансів у мужчин

ЗАСТОСУВАННЯ

1. Гарна окраса, особливо для спортивних автомобілів
2. Чудовий засіб для розслаблення й відпочинку
3. Може бути дуже добрим миючим засобом

НЕБЕЗПЕКА

1. Зеленіє, коли знаходиться поруч із кращим матеріалом
2. Можна володіти більш ніж однією такою річчю, але остерігатись їхніх поглядів наскрізь

Старий джентльмен вирішив відвідати заміжню доньку. Зайшов у кімнату до внуків, яких давно не бачив.

Один внук у цей час читав книжку про авіацію.
— Ким ти хочеш бути, коли виростеш? — запитує дідусь.

— Пілотом, — відповів хлопець.

— Ну, а ти? — звернувся дід до другого.

Внук відірвав погляд від останнього номера "Плейбою" і прорік:

— Дорослим, дідусю, просто дорослим.

Туристи після митного огляду:

- Знайшли у вас що-небудь?

-Так, окуляри... Я їх два дні знайти не міг!



Ганна Черінь

Зоря між хмарами світила,
А заздрала хмара не хотіла,
Щоб те, що в неї на чолі,
Комусь світилось на землі.

Сиди і сядь мені на лобі,
Як до лица такої оздобі!
І заховала хмара зірку
В тісну безрадісну комірку.

А той, для кого зірка сяла,
Для кого з вітром воювала,
У павутинні власних планів
На небо навіть і не глянув...

Діда Петра прозвали Адідас, бо коли йому кажуть "дїду", він відповідає: "Я не дід, я дідасик, бо я в баби ще любасик". Перфарбував недавно Адідасик свого килавого сірого "Запорожця" в чорний лискучий колір. Бо вчув, що "запорожців" на чорний не фарбують, аби їх не сплутали з "мерседесами", а йому захотілося мати хоч фальшивого, але "мерседесика".

– Ходи, Марусько, – кличе осьо мене дід, – я іспитанія роблю на своїм вухатім "Мерседесі", най з тебе вітри троха відують цибулиний запах, а з мене – старість.

Посідали ми, Адідас заводить ту залізну труну, а вона кашляє, і нею дьоргає, якби небіжчик з-під капота виривався. До того всього з чиєїсь квартири похоронна музика вижолоблюється.

Надійшов дід Микитась, що активний учасник всіх похоронів, і питає:

– Хто то, Марусино, відчахнувся від землі, радий би я знати та на поминки піти, файно наїстися, келішок за душу усопшого перехилити, га? А то що нова модифікація труни? Для нових українців? На колесах, га?

Поки я Микитасю роз'яснювала, що то не труна, а труноподібне авто, бо їздит з такою швидкістю, як коли труну несуть до ями – вісім кілометрів у день, у яких на той світ їдуть широкі безгрошові маси населення, "домовина" завелася, ввіплуганилися на дорогу. Не успіли-смо й кількох метрів проїхати, як міліціонер патином дорогу перетинає, нас спинює. А дід:

– Видиш, Марусю, що то "Мерседес", ніколи ми не спинили, як авто було кавовим, а тут відраз...

Міліціонер питає:

– Куди Мерс путь держіт? За

порушення правил штраф 10 доларів!

– Ге. То відколи в нас на рідній Україні штрафи в іноземній валюті?

– У гривнях штрафи беремо з тих, хто роз'їжджає на вітчизняних автах.

– Але ж це, прошу пана, найрідніша укрнароду автомашина – "Запорожець".

– "Запорожців" чорного правительственного кольору не буває..

– Пане міліціонер...

– Я не маю коли з вами в любові об'ясняться. Права сюда!

Закінчення на стор. 22



В Шотландії в шинку сидить турист. Кличе старого офіціанта і питає:

– Скажіть, будь ласка, а коли звичайно з'являється Лох-Неське чудовисько?

– Зазвичай, сер, після п'ятої чарки, сер!

• • •

До зали ресторану заходить швейцар і каже:

– Панове, хто загубив гаманець, перев'язаний синьою стрічкою?

Всі починають ляскати по кишенях, і тут один чоловік кричить:

– Я! Я загубив!

Швейцар:

– Я тут стрічку знайшов, прошу, заберіть, будь ласка.

• • •

Заходить клієнт у ресторан і кличе офіціантку:

– Що у вас сьогодні на перше?

– Знаєте, тільки кислий борщ.

– А на друге?

– Ой, на друге взагалі нічого, хоч самій лягай на стіл...

– Гаразд. Першого не треба, два других, будь ласка.



"НАВЕРНЕННЯ" ЩЕ ОДНОГО БЛУДНОГО СИНА

Чи не зловживаємо всі ми занадто частим цитуванням Святого Письма? Але що поробиш, коли гріхи людей, що блудять, повторяються в історії... Тільки мені здається, що ми сьогодні однобоко тлумачимо велику мудрість про повернення блудного сина. "Як гарно, що блудні сини і дочки в Україні каються, — пускаємо зворушливу сльозу.— Бо хто ж, як не вони, побудує Українську державу?" Але що спонукає їх повертатися туди, де добре, сито, а головне, де вони знову "святі"? Чи справді такі покаєння?

Молодші сини і дочки пропили і прокурвили маєток свого батька (чи матері-батьківщини). А коли в їхній номенклатурній країні настав голод великий, вони не захотіли пасти свиней. Вони позаздрили наймитам свого батька. Все-таки вигідніше покаятися і бути знову коло батькового корита...

І от вони знову їдять відгодоване теля, і вдягають одягу найкращу, і персні на руки, і сандалі на ноги...

А їхній брат-трудяга і далі в полі..

Це була лише проповідка.

Розповідь наша про те, що сьогодні в усіх канадських українців на язичі — про те, що Товариство Об'єднаних Канадців (ТОУК), прокомуністична організація, попросилася прийняти їх в члени Конгресу Українців Канади (КУК), тобто в пронаціоналістичну організацію.

Помиріться, брати мої...

з такими словами звернувся голова Товариства "Україна" в Києві Станіслав Лазебник під час недавнього Всесвітнього форуму українців у Києві до президента ТОУК Юрія Москаля і представників централі КУК. Трикутник в особах "блудного і наверненого" Товариства "Україна, ТОУК і КУК знав, що кожен має в цьому свій інтерес, і разом з цим усвідомлював, яка це непроста справа, бо дуже свіжа в пам'яті...

Історія ТОУК

75 років тому організація називалась Товариство Українських Фармерських Домів (ТУРФДом). Воно правді мало багато домівок —

до 1939 року 113 по всій Канаді. Перша еміграція з України не мала шани серед канадців. Заляканого, безграмотного, немітого нашого брата саксони сприймали як бидло. Українці тулилися одні до одних і оплакували долю-злодійку. А тим часом у прерії і дрімучі ліси Канади, де вовкулаком жив наш бідака, просочувалася комуністична пропаганда: на Україні, мовляв, тепер нова влада, народна, всі щасливо трудяться у колективному господарстві, землі у кожного — хоч подався. І все це дала прогресивна Комуністична партія.

Бідні українці і собі захотіли комуністичного раю. На кінець 30-х років українці-комуністи становили велику силу в Канаді.

Коли, наприклад, в 1939 році Канада хотіла надати допомогу окупованій німецькими фашистами Польщі, українські канадські комуністи виступали проти, бо, мовляв, була імперіалістична війна. А коли в червні 1941 року німці напали на Радянський Союз, вони повернулися на 180 градусів: бийте фашистів, рятуйте комуністичний рай. В 1939 році комуністична партія та інші прокомуністичні організації, в тому числі й українська, були заборонені в Канаді. Уряд легалізував їх у 1945 році.

Чи давала Москва гроші ТОУК?

Юрій Москаль, нинішній президент ТОУК, кистьми лягає: ні! Йому не вірять. І даремно. По-перше, канадська служба безпеки могла б це легко виявити і шило вилізло б з мішка. По-друге, російська Москва надто зневажала хакла, щоб балувати його валютою. Український запроданець, вважала вона, і за меншу ласку плясать буде. Зате канадським "прогресистам" (єдиним!) дозволили висилати посилки в Україну, спроваджувати поїздки, запрошувати делегації, мистецькі колективи, рідню з України. ТОУК навіть робив неможливе в ті часи: міг "рекомендувати" канадським властям, кому з канадських українців дозволити відвідати рідню на селі в Україні, а кому ні.

До таких торонтських ТОУКівських фірм, наприклад, як "ГлобТурс", "Українська книга"

Далі на стор. 13

"НАВЕРНЕННЯ" ЩЕ ОДНОГО БЛУДНОГО СИНА

Продовження зі стор. 12



ходили з поклоном і грошми аж до 1989 року. ТОУК мав монополію на зв'язки з Україною. І хоч членство цієї організації падало, та мільйони прибутків росли.

Сьогодні Юрій Москаль і його духовний наставник, колишній довголітній президент ТОУК і переконаний комуніст Петро Кравчук волюють говорити про

позитив культурний слід, який залишила їхня організація в житті української діаспори. І це правда. Канадські комуністи спроваджували найкращі мистецькі і літературні

сили. В холодні 60-ті сюди приїздили і Дмитро Гнатюк, і Євгенія Мірошниченко, і Ніна Матвієнко, ансамблі Вірського, Вірьовки, письменники Гончар, Стельмах, Ірина Вільде, Павличко, Драч, Лубківський... Націоналісти бойкотували усіх. Однак... коли, скажімо, рядові члени бандерівських організацій виставляли пікети на морозі перед Мессей Голл у Торонто, їхні боси потайки пробиралися в зал і тихо плакали, слухаючи пісню з України. Серцю не накажеш...

Далі на стор. 14



"НАВЕРНЕННЯ" ЩЕ ОДНОГО БЛУДНОГО СИНА

Продовження зі стор. 12

Монополія на культуру в той час давала капітал, а сьогодні... кредити.

Як відробляли панську ласку?

Канадські українські "прогресисти" від початку і до останніх подій переспівували комуністичну пропаганду на Заході. Найлютіші статті в радянській пресі на зразок, що "українці на еміграції — це фашистські запродавці, які повтікали від народного гніву, що в них руки по лікті в крові" і т. д., передруковувалися в "прогресистській" пресі, причому англійською мовою, наприклад, в газеті "Юкрениєн Кенедієн". Це не були якісь там дилетантські статті, а зразки відомої радянської пропаганди. Газета йшла до бібліотек, її читали канадці, євреї... Відтак формувався "образ українця".

Кризова ситуація

почала назрівати в кінці 50-х років, коли відкрилася пошта до Канади. Почала вилазити правда. З України писали про злидні, арешти. Але "ін'єкція" не забарилася. Канадські комуністи зачастили в Україну, де їх приймали з великими почестями. Курорти, бенкети... Їх запрошували виступати в колгоспах, на заводах, перед інтелігенцією, і розповідати про "загниваючий капіталізм". А повернувшись до Канади, вони писали, яке гарне життя на вільній Україні, яка там вільна мова й культура, який щасливий народ.

Що КУК не може простити ТОУК?

Трагічна доля військовополонених в німецьких концентраційних таборах відома кожному. Коли в 1946 році Канада, не без натиску КУК, відкрила границю для іміграції, ТОУК робив все для того, щоб сюди, в Канаду, земляків не пускали. До канадського уряду вони написали меморандум, що, мовляв, українські військовополонені — то фашистські прислужники, колаборанти і їх небезпечно пускати в країну. Канада не взяла цього до уваги, а от Англія і Америка не пускали.

Ось цього націоналісти не прощали їм ніколи!

Король вмер, хай живе король!

Канадські комуністи вмерли, як тільки "перекрили кисень". Сьогодні по всій Канаді залишилося, може, 15–17 їхніх домівок, приблизно 2–3 тисячі членів (на папері, а в дійсності, може, 200–300 осіб). Власне "вимирання мамонтів" почалося ще на початку 50-х років. Вони не подумали про зміну. Своїм дітям не прищеплювали почуття національної свідомості, не навчали мови. Їхні діти асимілювалися за одне покоління і ставали просто канадцами. Сьогодні їх можна зустріти на СіБіСі, в "Глоб енд Мейл", "Торонто Стар". Ні, в них нема нічого прокомуністичного. Але, певно, десь глибоко в їхньому "комп'ютері" засіла огида до усього українського, націоналістичного.

Хто такий Юрій Москаль?

На початку 50-х років був період, коли українці із Заходу, згорьовані по батьківщині і обдурені радянською пропагандою, повертались додому. Серед них був і батько Юрія Москаля. Він взяв з собою 18-річного Юрія. Хлопець закінчив Львівський університет, одержав непогану працю. Але потайки мріяв дременуть з червоного раю до Канади.

Повернувся сюди аж у 1986 році — загартованим і агресивним. Його "хрещеним" батьком у новому житті став тодішній президент ТОУК Петро Кравчук. Той самий Кравчук, памфлети якого про "фашистських недобитків", "гітлерівських запродавців", "зрадників народу" мільйонними тиражами виходили в Україні. Юрій Москаль став президентом фірми "Українська книга", виявився непоганим бізнесменом, діловим і обов'язковим у слові. Незабаром одержав від постарілого Петра Кравчука регалії президента ТОУК. Разом іншими гнув лінію Радянського Союзу, поки можна було гнути, потім на якийсь час притих, а тоді вдався до перевіреної тактики "блудного сина". З однією лише різницею, що біблійний блудник покався, а Москаль — так собі, "гаф-напів", ще рятує "честь мундира".

Закінчення на стор. 15



"НАВЕРНЕННЯ" ЩЕ ОДНОГО БЛУДНОГО СИНА

Закінчення зі стор. 14

Чому Москаль хоче в КУК?

Бо сьогодні іншого шляху до України нема. Колишні "зрадники народу" стали братами, а його організація опинилася на смітнику історії.

Чи хоче ТОУК в КУК?

Ходять чутки, що більшість в управі ТОУК не горять бажанням зливатися ідеологічно, а головне, матеріально, з КУКом. Може, тому, що

кожен дивиться на маєтки.

А вони в ТОУК одні з найбільших серед українських організацій діаспори. Так, сьогодні ідеологічний вплив ТОУК на нашу діаспору мізерний. Зате їхні мільйони хвилюють уяву навіть їхніх противників.

Зацікавлені особи прикидають, що маєтки ТОУК варті сьогодні понад 100 мільйонів

доларів (якщо їх ще не порозтягали між собою, почувши, що пахне смаленим). Католицька церква сьогодні, виглядає, готова відпустити всі гріхи блудним синам. Православні із оселі "Київ" під Торонто привітно махають ручкою сусідам по комуністичному "Палермо", яке займає 98 акрів землі вартістю 14 мільйонів.

Колишній патрон Юрія Москаля Станіслав Лазебник у Києві на Форумі запропонував його кандидатуру до езекутиви Української Світової Координаційної Ради (УСКР) — віднині єдиної надбудови усіх українських організацій у світі. Виглядає, що у Юрія Москаля є всі шанси стати національним героєм, принаймні в Україні. Навіть без щирого покаяння.

Раїса Галешко.
("Всесміх", жовтень, 1992 р.)

ДАВАЙТЕ. ТАТУ, ПЕРЕБУДУЄМО ХАТУ



www.Bcecmix.com
No15, Nov.1992

Поперед батьків у пекло

Борис Вжесневський, молодий торонтський бізнесмен, можливо, був одним з тих, хто причинився до таки необачливого указу Президента України про виселення "за 24 години" неугідних йому іноземців. Це безпосередньо стосувалося Бориса. Чому? Бо він посмів дати оцінку ситуації в Україні. З позиції вихованця західного світу і українського патріота. Але в Україні, видно й досі патріотами вважаються тільки ті, хто славить існуючий лад. З трибуни Форуму Борис говорив про перелицьовані структури контролю над народом, що заводи, колгоспи і їх продукція знаходяться в руках зятів і сватів номенклатури, яка і далі при владі, що в Україні витворюється варіант третього світу, і вона, очолена старою мафією, може стати економічною колонією і державою жебраків.

Щоб виловити таку промову, треба було володіти справді англійською холонокровністю і витримкою, бо (хто бачив репортаж на відео) кожную фразу Бориса переривали оплески.

Після всього, що сталося потім, Борис не мав би дуже й нарікати на уряд України, бо раніше за такі речі вислали б не до Канади, а в протилежному напрямку... Але уряд обмежився сакраментальним указом про "24 години".

Щороку – і по кілька разів на рік – голова Торонтського осередку Товариства Прихильників Руху їздить в Україну. За рік до референдуму організував агітаційний похід молоді з Канади й Америки "Дзвін". Перед референдумом його десант із 40 молодих



"ідеалістів", як їх дехто тут, в Торонто, називав, з друкарнею в Києві, завезеною Борисом з Канади, чотири місяці працював у найвіддаленіших кутках східної України. Так що Борис давно уже на списках у стражів режиму в Україні.

І що, здавалося б, вабить чоловіка, молодого і небідного, в ті неситі краї, причому в саме пекло? Причому часто попереду досвідчених "батьків визвольної боротьби". Хіба йому тут погано? В Торонті має ресторани й пекарні – знамениті "Future Bakery" з найсмачнішими хлібами, голубцями й варениками. Закінчив найпрестижнішу в Північній Америці гімназію старого англо-саксонського естаблішменту, де був на той час лише третім українцем за 125 років існування гімназії, і мав усі шанси стати 100-процентним англійцем по духу. Періодично потрапляв до списку "учнів принципала", тобто

найкращих. Елітна школа зробила дивні метаморфози з хлопцем: він вийшов з неї 100-процентним українцем з шляхетними манерами і благородними ідеями.

Борис не поступається принципами, не прагне слави, завжди стає десь "поза кадром", коли фотографуються з "достойниками". Як бачите, і ми не маємо його фото, лише цей шарж.

Східна мудрість каже, що в житті людини важливі три речі: від кого народитися, у кого вчитися і з ким одружитися. З двома першими речами Борисові Вжесневському явно пощастило. Як же буде з третьою?...

*Редька.
("Всесміх", жовтень, 1992)*

П.С. Сьогодні Борис Вжесневський відомий в Канаді політик, член Парламенту від Ліберальної партії. 20 січня 2007 року він одружився з киянкою Ліною Федько.



Борис Вжесневський і Ліна Федько-Вжесневська під час вінчання

ТАТОВА ЛАВКА

**На смерть Едварда Козака, Еко,
редактора і видавця журналу "Лис Микита"**

Пішов Майстер... Він був історією і легендою ще при житті. Він був недосяжний. Ніхто не посмів на нього ображатися, хоч він говорив правду увічі навіть тим, які її дуже не любили. Бо він був ЕДВАРД КОЗАК.

В його домі в Детройті є лавка, на яку ніхто з дітей не смів сісти. Бо то була Татова лавка. По собі він лишив "лавку" в українському мистецтві і літературі: картини, просякнуті національним духом, поезії, дописи, гуморески, сатира, журнали "Комар" у Львові і "Лис Микита" в Америці. Під іменем Гриць Зозуля він писав для "Чесної Еліти". І взагалі він писав для еліти — для тих, хто вміє мислити і розуміти талант.



На ту "лавку" ніхто не сяде. Бо то місце Едварда Козака — художника, гумориста, карикатуриста. То місце українського філософа у журналістиці і мистецтві.

Часто думається: які люди змушені були емігрувати з України! Як багато втратила Україна імен на еміграції, якими могла б збагатити свою історію. Чи займуть вони там своє належне місце тепер?..

Нам часто кажуть: "От не стало "Лиса Микити", тепер з'явився "Всесміх". Ніби ми зайняли його місце. Це не так. "Татову лавку" ніхто не займе. У "Всесміху" своя лавка, хай на неї сідають інші таланти. А "лавка" Еко надто оригінальна, щоб на неї претендувати.

Ще зовсім недавно в честь 90-ліття Едварда Козака наш художник Всеволод Марас привітав його цим малюнком (вгорі): Еко вітається із своїм дітищем — гумористичним журналом "Лис Микита". Сьогодні ми повторюємо малюнок: Еко прощається із "Лисом Микитою".

Едвард Козак відійшов у Засвіти — його талант лишився жити...

*Раїса Галешко
редактор журналу "Всесміх". Жовтень, 1992.*



**Думка: Українську пресу можна
поділити на три категорії: дурну, нудну
і побожну.**

**Еко (Едвард Козак, редактор і видавець
"Лиса Микити")**

СТАРІЄМСИ

Старіє си наші емігранція.

Старіє си – пунт за пунтом.

Найперше – то зачала глухнути. Що два таких старих з нової емігранції здиває си на Давнтайні, то "га" та й "га" – пане бзю – білше того гаканє, чим балаканє!..

Глухне наша емігранція з днє на день і єк сказати "на", то ше трошечки чює, але скажіт їй "дай" – то, ого! – не чює апсолутни.

Йден наш имерита нарікав, жи так приглух, жи юж нидочуває навит того, шо він сам до себе наголос мудре говорит.

Пунт другий – то єст, жи наші емігранція сліпне.

Єк дивит си издалека, то зблизька недовиджує, а єк дивитси изблизька, то зновки недогле-не, котре свій, а котре неприятіл. Не помагає навит того, жи в куждй кишени носит инакші вокулярії. Инакші від сонце, инакші від місяці.

Инакші, ружові, єк читає "Свободу", а инакші чорні, єк читає "Гамерику".

Сліпне наші емігранція, і на то нема ради. Не поможе світій Боже, ані світій Юзич!..

Пунт третій – то емігранція зробила си дуже нирвова і писката.

У барох – пискує, на роботі – пискує, на зборах – пискує, а навит дома, то коби йно жінка из хати, то пискує і пискує. Найгирше, жи куждий пискував би, а слухати нема кому.

Отож, пискує наші емігранція, а найбільше по ружних казетах. Біда лишен, жи читати тото всьо тиж нима кому.

Пунт читвертий – то риматизм. Емігранція на тото найбільше терпит. Єдному штрикає у лівій нозі, а другому – у правій. Типер в Укакаті має відбути си поширена дискусія, котрий риматизм є нациналний, а котрий – не... І маю уфалити ризолюцію, жи тоті, шо єм штрикає у лівій нозі, мают си покаєти і заплатити дубельтово нациналний податок.

Пунт п'ятий – то дуже си в нас побілшила тота нацинална зліст і всьо, шо си відбуває, відбуває си у злости. Хтос мудрий вирахував, жи в Гамериці мало шо не все церкви будували йден другому на зліст.

Типер нема вже шо будувати і нема куди тоти зліст подівати, хіба зачнут тоті самі церкви ставити другий раз. Декуди вже таке робє... Єкос так у нас робит си, жи єк церков щораз білше і білше, то людий щораз менше і менше.

Пунт шестий – то тот "ін-ди-гже-щен", або нациналні, пане бзю, гази... Від газів наші емігранція терпит чи не білше, єк від тих у нас промовів. Йно, жи єк на промови нима ані ратунку, ані дохторів, то на тот "індігжещен" є йден добрий спосіб – отворити на світ вікно, а пациєнда поставити поза двері.

Пунт семий – то утрата памєти. То єст дуже тежка хобоба – хобоба би ю взяла! Зачинає си від того, жи чоловік вже ни темит чим то він був у Краю.

І чим був його тато... І чим була його мама...

Утрата памєти то єст переважно дуже тежка хобоба. Але моя жона, коби здорова, знайшла протів памєти єкус екстра гербату. Тра тоту гербату десіть мінутів поварити і пити три рази на день. Гербата дуже помагає, лише одна є в тім біда: жона гербату заварити – заварит, але забуває випити.

Тото єст, єк видите, все оті пунта, жи єх наші емігранція по білшій части переходит. Тра на г'авт шос робити, бо старіє си, і від ружних даєтів грубне з днє на день. Кажут, жи тепер на старість і на ружні зморщики єст єкас відповідна до кишені риперація, то може би нам єкос бідну емігранцію хоц трохи відновити...

Гриць Зозуля. "Лис Микита", вересень, 1980



РЕПОРТАЖІ З ФЛОРИДШНИ

Люблю розважати товариство гумором, а особливо гуморесками, усмішками чи байками Павла Глазового. Гумористам усі раді, і мене часто запрошують в гості. Я не відмовляюсь, йду охоче, бо люблю веселе товариство. Мені приємно дивитись на розсміяні обличчя і при тому також самому посміятись.

Часом просять мене промовляти на поминках, а я цього дуже не люблю. Звичай велить згадати покійного незлим словом, вихвалити його за добрі діла, а їх часом і не було.

Одного разу після моєї промови на тризні підійшли до мене мої знайомі і давай картати мене за моє слово та дорікати ось так: "Що ви таке наговорили, що небіжчик був добрим мужем. Він же ж завжди сварився з жінкою та ще й бив її, може й до гробу передчасно її загнав. По-вашому він був добрим християнином, а насправді він до церкви не ходив, показувався раз на рік, як святити паски. І щедрим він не був, лише скупарем. Ніколи гроша не дав на наші релігійні чи громадські потреби".

Я не заперечував, бо знав, що свідомо прогрішився, але так мусів зробити, щоб не порушити звичаю.

А ось у наших англомовних сусідів інакше. Оповідали мені, що пастор просив голоситись до слова, вигукуючи: "Eulogy", Eulogy!", а охочих до промови не було. Врешті хтось зібрався на відвару і голосно сказав: "His brother was much worse!" ("Брат покійного був ще гіршим!"), що викликало загальний сміх.

Це й мені стало в пригоді, бо недавно, під час поминок родина покійної жінки надала мені слово. Я спершу не знав, як почати і що мені говорити, але пригадав собі, що небіжка любила гумор. Бувало, як стріне мене, то просила розказати щось веселе. Дуже часто я їй читав гуморески Павла Глазового. Я й здивував жалібну громаду і горем прибиту родину, оповівши байку Глазового:

ВОВЧА СІМЕЙКА

Вовк женився на лисиці.
Гризлись, не мирились,
Дня такого не бувало,
Щоб не посварились.
Трохи згодом
приключилось
Диво в них велике:
У лисиці народилось
Поросятко дике.
Вовк лисицю заїдає,

Хоче докопатись,
Звідкіля воно взялося,
Як могло це статись.
—А це ти,— лисиця каже,
Сам же й постарався:
Називав мене свинею.
То свого й діждався!

Намотай собі на вуса:
Якщо маєш жінку,
Не сварися з нею часто,
Бо підсуне свинку.

Моя промова розвеселила всіх. Родина мені дякувала, а священик ще й гратулював, казав, що він вже 30 років священиком, а ніколи такої веселої промови не чув.

П.С. Маю пропозицію, щоб кандидати на той світ ще за життя написали про свої добрі діла, а також бажано, що б вони хотіли, щоб було виголошено на їхній тризні.

Від живого усілякого можна чекати, а від мертвого — тільки спадщини.

PROPERTY LAWS OF A TODDLER

1. If I like it, it's mine.
2. If it's in my hand, it's mine.
3. If I can take it from you, it's mine.
4. If I had it a little while ago, it's mine.
5. If it's mine, it must never appear to be yours in any way.
6. If it looks like mine, it's mine.
7. If I saw it first, it's mine.
8. If you are playing with something and you put it down, it automatically becomes mine.
9. If it's broken, it's yours.

ЗАКОНИ ВЛАСНОСТІ МАЛЯТИ

1. Якщо це мені подобається — воно моє.
2. Якщо це в мене в руці — воно моє.
3. Якщо я можу це відібрати від тебе — воно моє.
4. Якщо я це вже мав раніше — воно моє.
5. Якщо це вже моє, воно ніколи більше не буде твоїм.
6. Якщо це виглядає як моє — воно моє.
7. Якщо я це побачив першим — воно моє.
8. Якщо ти граєшся з цим і воно впало на землю — воно стає моїм.
9. Якщо це поламалось — воно твоє.



ХОКЕЙ, ХОККИ І ХЕЙКИ,

або Люди міняють моди

Коли не здатні нічого нового придумати, вводять у моду старе й називають його модернізмом.

Український поет не вважається поетом, якщо не вміє відкопати з давнини античні зразки і змайструвати сонета, октаву, ронделя або ще якогось бублика.

Гаразд, зліпив сонет, зліпив тріолет, а що далі? Ага, ще можна пірнути в XVII століття й зачерпнути щось японське. Якесь хокку чи хейку. Неважко: всього три рядки. Хто вміє на пальцях лічити до семи,

може за такі хокуси братися. Назва гарна, звучить як хокей або хайки. В діаспорі вимовляють інакше: гокку або гайки. Вони й на хокей кажуть гокей або гаки, а на місто Хоккайдо - Гоккайдо. І вітчизняних переучують, але ті не даються: хай діаспора гайкає, а ми будемо хайкати. Вони гокають, а ми хокаєм. Вони гейкають, а ми хейкаємо.

Го-го-го! Хо-хо-хо! Ге-ге-ге! Хе-хе-хе!

Архітектура "хокусів" проста: в першій стрічці 5, в другій 7, а в третій знов 5. Склав – разом 17. І якась думка. А яка – це право автора.

Спробуємо й ми погейкати.

1.
Літо минає.
Люди їдять сирих жаб.
А я на пляжі.

2.
Надворі сіро.
Хризантеми зів'яли.
Ось біле авто.

3.
Дві краплі впали
На шиби мого вікна.
Невже я плачу?

4.
Вітер не дише.
Сонце смажить яєшню.
Хто буде їсти?

5.
Синю достиглість
Неба і слив у саду
З'єднає вечір?

6.
Як урна без дна,
У світі людина одна –
Яка їй ціна?

7.
Слово не гроші.
Маю слів забагато.
Тра розкидати.

8.
П'ю дощ із миски.
Швидко, ще поки живу.
Півень співає.

9.
Сів кіт на плоті.
Море далеко звідси –
Бомби боїться.

10.
Тре поет хайку.
А слюсар вкрутив гайку
У балалайку.

11.
Ранок безжурний,
Бо він ще не відає,
Що вечір несе.

12.
Все пам'ятаю.
Лиш незаслужене зло
Хочу забути.

13.
Прагну спокою.
А якщо неможливо,
То гурагану.

14.
Прожити сто літ
Може хіба секвоя.
Сто літ? Нащо я!

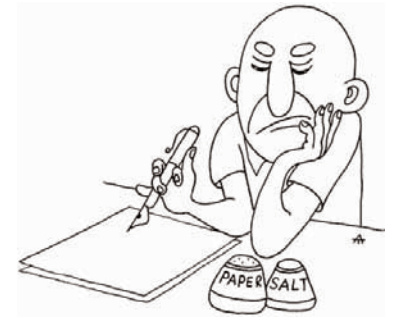
15.
Щастя китиця –
Добро сонцем світиться.
А зло нам закон...

16.
В новім законі
Податки засолоні,
Навіть за коні!

17.
На зелений шовк
Вмостивсь синьоокий вовк.
Шовк на сіно стовк.

18.
Держава нова,
Уже піросла трава
В бій за права.

Бачите, 18 гайків, навіть із ритмом, а часом і з римами (щоб було легше). Можу позичити японцям.



The strangest case

Many, many years ago when
I was twenty three
I got married to a widow
Who was pretty as could be.
This widow had a grown-up daughter
Who had hair of red.
My father fell in love with her,
And soon the two were wed.
This made my dad my son-in-law
And changed my very life.
My daughter was my mother,
For she was my father's wife.
To complicate the matters worse,
Although it brought me joy,
I soon became the father
Of a bouncing baby boy.
My little baby then became
A brother-in-law to dad.
And so became my uncle,
Though it made me very sad.
For if he was my uncle,
Then that also made him brother
To the widow's grown-up daughter
Who, of course, was my step-mother.
Father's wife then had a son,
Who kept them on the run.
And he became my grandson,
For he was my daughter's son.
My wife is now my mother's mother
And it makes me blue.
Because, although she is my wife,
She's my grandmother too.
If my wife is my grandmother,
Then I am her grandchild.
And every time I think of it,
It simply drives me wild.
For now I have become
The strangest case you ever saw.
As the husband of my grandmother,
I am my own grandpa!

Contribution by Andrij S.

Дивина та й годі

Давно, як був я 23-річним,
я одруживсь з вдовою,
доволі гарною молодичкою.
Вона мала дорослу доньку
із рудим волоссям.
Мій батько закохався в дочку
і незабаром вони одружились.
Таким чином мій батько
став моїм зятем.
Відтоді моє життя ввійшов хаос.
Моя дочка стала моєю матір'ю,
тому що вона була жінкою мого батька.
Далі все пішло шкереберть!..
Невдовзі я став батьком
Маленького чудового синочка
І дуже тішився з цього.
Моя дитина стала
швагром мого тата,
мені ж мій син став дядьком.
Мало радості, чи не так?
Якщо він був моїм дядьком,
то це зробило його братом
дорослої вдовиної дочки,
яка, самі знаєте, була мені мачухою.
Жінка мого батька народила сина,
сім'я у них зросла,
мені ж їх син став внуком,
тому що він син моєї дочки.
Моя жінка тепер є матір'ю моєї матері,
...я тихо божеволію,
тому що хоч вона й моя дружина,
але й моя бабуся теж.
Якщо моя жінка є мені бабцею,
тоді я її внук.
Як думаю про все це –
здуріти можна!
Хто ж я тепер?
Такого ви ще не чули!
Як чоловік моєї бабці,
я сам собі дідусь!!!

Прилав Андрій С.

Іван Ярич **ПАН + ПАНІ**

♥ Нещастя мільйонів
починається із рушника
щастя.

♥ Чиста любов, як і чиста
вода: у наш час рідкісне
явище.
♥ Перша станція весільної
подорожі – ліжко.

♥ Їхня сім'я – це союз півлітри
і качалки
♥ Закрутили так любов, що
відкручувати її довелося аж в
суді.

НЕ ВПЕВНЕНИЙ, НЕ СВИШИ!

Закінчення зі стор. 11

Дід, який у лице не видів долара на своєму життю, подає даїшнику документи. Аж тутка попри нас на ракетній скорості справжній "Мерседес". Лиш димка і нитка.

Даїшник у свистало – фур-р. Але іномарки вже майже не видно. Та, дивлюсі, пригальмувала та чорна акула і вертає заднім ходом до нас. Вілазит з того розкішника авта такий лисий красень, як держак від шуфлі, і до нас з криком:

– Хто тут свистел? – і як прошиє рентгенівським поглядом діда.

То дідусик зів'яв осіннім листом.

Ніхто ніц не каже. Товди я вже не витримую, віхоплююсі з машини, бо треба діда рятувати, та й даїшник дідові права уже у торбу пхає. І говорю поліціантові:

– Ану віддай права, бо зараз скажу, хто свистав!

Подіяло, як нашатирний спірт на п'яного.

Так що, коханьбита, з кожної

ситуації мож знайти вихід. Треба лиш фест захотіти і мати на шиї не головку капусти.

Проїхали ми їщо зо триста метрів, авто почало ззаду метати вогніма, як реактивний літак. Дід-сусід просить:

– Ньї, то певно посівна! Он щось посіялося з-під коліс, може мотор випав, – каже Микитась, що теж забажав прокататись на "мерсі" – почиайте я вилізію, бо то ще мені троха зарано губитисі, до Бога в гості встигну.

"Запорожець-мерседес" почув діда і заглох, став.

Ми сюда, ми тудя, я піднімаю кампот, а там справді ніц нема: голе місце, як у мене під колготами.

– Дідусю! Що ви собі дуєте-продуваєте, та же ми мотор посіяли, і то як вона буде пуркотати?

Дід регоче:

– Марусино, мотор оська. А там гніздо, багажник, там сі кури несут взимі.

Так мені встидобно стало. Де мені знати, що мотор може бути ззаду. Коли в усіх, навіть

у людей, мотори спереду. Дід коло машини засакає. Але де! Вже коло нас назбиралося механіків зо сім. Кожний, холера, сі розуміє на моторі. Шукають іскру, потому свічки, я й не знала, що машина від свічок світи. Навіть директор автошколи ту опинився. Ну, той вже знайде поломку.

Почали помало розбирати машину, трубки продувати. Четверта пайка авта уже збоку на купці.

– Що ви робите? – спохопився дідусик Петро врешті. – Та ж я, склеротик, бензини забув залити, то воно й не заводисі.

І правда, йно ливкнув дідо пару літрів в бак, ключик повернув, машина фур і сама поїхала – просто у пропасть, бо мотор відкрутили. З машини зробивсі пляцок. Вже не було що вітгати.

Тепер дідо Адідас до церкви ходи Богу молитися, а як мав машину, то роками лежав горіпупа під нею в сараї і молився такими молитвами, що треба було вуха затикати.

М. Долина.

Слухайте українську щоденну
радіопрограму

ПІСНЯ УКРАЇНИ

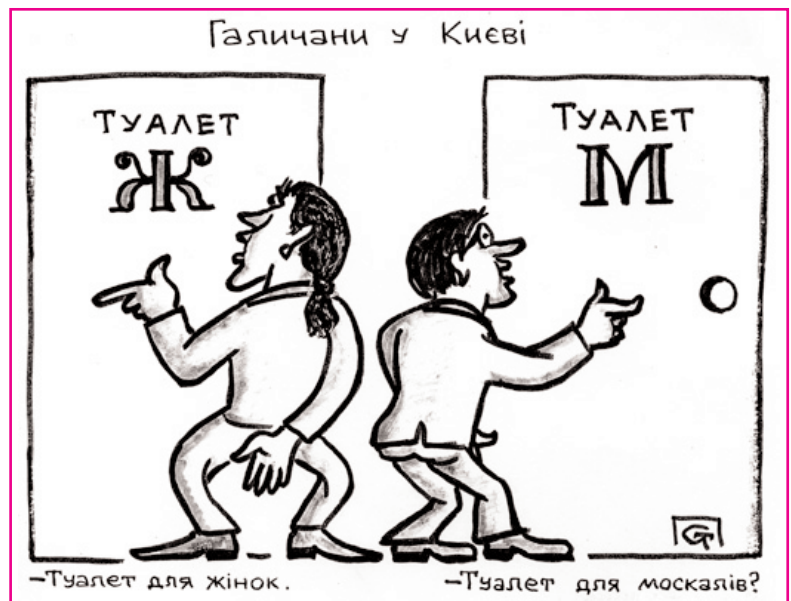
з радіостанції CJMR на хвилях 1320

від понеділка до п'ятниці
від 7:30 до 8:00 вечора;
в суботу і неділю
від 5:00 до 5:30 пополудні

Редактор Наталія Солтис
Диктор Оксана Соколик

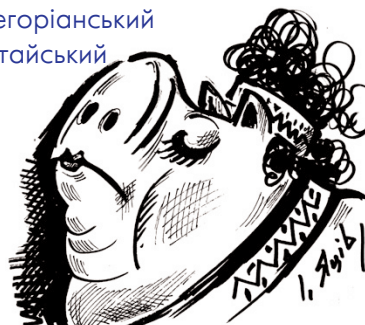
Телефон 416-536-4262

Daily Radio SONG OF UKRAINE
P.O.Box 2, Station D Toronto, ON M6P 3J5



3 ІСТОРІЇ НАШИХ КАЛЕНДАРІВ

- I. Передхристиянський.
- II. Юліанський
- III. Грегоріанський
- IV. Китайський



**ДЯКУЄМО ЗА
ЩЕДРІ
ДАРУНКИ
на чорнило для
ВСЕСМІХУ!**

- | | |
|-------|---|
| \$100 | пп. Гудзяк, Сиракуз, Нью-Йорк
др. Клос Александр. Индепенденс, Огайо
Боднарук Ярослав. Етобіко, Онтаріо |
| \$55 | Сербин Іван. Монреаль |
| \$45 | Мазяр Володимир і Марія, Торонто |
| \$25 | Димитришин Теодор, Монреаль
пп. Сісінські. Вінніпег
Коновал Олесь. Арлінгтон Гайтс, Ілліной
пп. Іванець. Сауд Голланд, Ілліной
Козак Ярослав. Гантінгтон Валлей, Пенсил.
Довбня А. з родиною. Алентавн, Нью-Дж.
Коцюр Мирон. Монреаль |
| \$20 | Лиско Володар і Марта, Александрія, Вірдж
Репушка Донна. Гамільтон, Онтаріо
Роговський Карпо. Торонто
Дачишин Софія. Чікаго
Гурко Стефанія. Торонто
Пастухів Юлія. Вест Бабилон, Нью-Йорк
Головацька Євгенія. Тамарак, Флорида
Тарчанин Ольга. Парма |
| \$15 | Стецьків Євген. Сарасота, Флорида
Фірішак Осип. Чікаго
Ткач Іван. Гамільтон |
| \$10 | Олійник Мирон. Орлія, Онтаріо
Родней Микола. Лондон, Онтаріо
Полюга Роман. Вердун, Квебек
Бугель Андрій, Місісага, Онтаріо
Добраун Людмила. Голлівуд, Флорида
Війтович Юрій. Чікаго
Пасічник Кирило. Філадельфія
Галенда Стефан. Торонто |
| \$5 | Грицишин Петро. Гамільтон, Онтаріо
Лозинський Петро. Маунт Брідж, Онтаріо
Мюллер Вікторія, Торонто
Грузін Галина. Едмонтон
Мосійчук Катерина. Оттава
Головатий Іван. Етобіко, Онтаріо
Сеньків Марія. Оквіл, Онтаріо
Куйдич Іван. Вайнленд, Нью-Джерсі
Чудик Іван. Асторія, Нью-Йорк
Кочман Микола. Лондон, Онтаріо
Левицька Ольга. Саскатун
Шаран Василь. Річмонд Гілл, Онтаріо
Яцюк Анатоль. Рів'єра Біч, Флорида
Богун Іван. Рексдейл, Онтаріо |

ВІН КАЖЕ... ВОНА КАЖЕ...

Вона: - На жодні романи до шлюбу я не погоджуюсь.
Він: - Гарзд, дай мені знати, як тільки вийдеш заміж.
Він: - На вас можна покластися?
Вона: - Лягайте...
Він: - Щоб ти зробила, аби була чоловіною?
Вона: - А ти?

ЧОЛОВІК ОДРУЖИВСЯ...

♥ Одружувався з красивою — виявилася розумною.
♥ Був двічі одружений. Обидва рази невдало: перша жінка покинула, а друга ні.
♥ Чоловік був молоденький. Ріжки тільки-но прорізалися...



You don't stop laughing because you grow old.
You grow old because you stop laughing.

Ви перестали сміятися не тому, що ви постаріли.
Ви постаріли тому, що перестали сміятися.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку нагоду.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік.

Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ



Name

Address

City

Province/State

Zip

Додаю ☐ \$45 на рік; \$24 ☐ на 6 місяців

Becmix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 becmix@sympatico.ca www.Becmix.com

To read ALL issues since 1991

SUBSCRIBE

Щоб читати всі випуски
від 1991 року

ПЕРЕДПЛАТИТЬ

Only \$10

Лише \$10

ВСЕ СМІХ



We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. PAP №009942. Canada Post Agreement №40013558

